

HİLMİ İLDAŞER

bizden biri

1933 Yılında Romanya'da doğdum. 1941 Yılında Ailemle Anavatana göç ettim. İlk, orta eğitimimi Eskişehir'de tamamladım.

1952 yılında Yıldız Teknik Üniversitesi Makina Mühendisliği bölümünü kazanarak 1958 Yılında Mezun oldum.

1958 Yılında Balıkesir Orman Bölge Başmüdürlüğünde Makina Şefi olarak meslek yaşamıma başladım.

1960 - 1961 Yıllarında vatani görevimi Ankara ve Erzincan'da tamamladım. 1961 Yılı sonundan 1963 yılı sonuna kadar Devlet Hava Meydanları İşletmesi Genel Müdürlüğünde Makine Şefi olarak çalıştım.

1963 Yılı sonunda Eskişehir Demiryol Fabrikalarında Lokomotif Onarım Şube Amiri olarak görev aldım.

1970 Yılında Eskişehir Lokomotif ve Motor Sanayi Müessesesi olarak özerk bir şirket haline gelen kuruluşta sırası ile Başmühendis, Teknik Müdür ve 1978 yılında da Motor Fabrikası Müdürlüğü'ne atandım.

1979 yılında ise Müessese Müdür Yardımcısı (Genel Müdür Yardımcısı) görevine atandım ve 1986 yılına kadar bu görevde bulundum.

1986 yılında ilgi duymadığım siyasetin baskıları nedeni ile TCDD Genel Müdürlüğü Cer dairesi Başkanlığı Proje Müdürlüğüne atandım. 1987 yılında ise Cer Dairesi Başkan Yardımcılığına atandım. 1991 yılına kadar bu görevde bulundum ve Emekli oldum.

1950'li yıllarda Ülkemizi yöneten Sayın Büyüklerimiz, Türkiye'nin o günkü koşullarda 40 bin mühendise ihtiyacından bahsederlerdi. Oda kayıt numaram 1428 olduğuna göre, yurdumuzda o dönemdeki mühendis sayısını kolayca tahmin edebilirsiniz.

Bugün ise yurdumuzda mevcut Mühendis sayısı 100 Binleri aşmış olsa gerektir. Ancak Eğitimin yeterli düzeyde ve seviyede olduğunu iddia etmek mümkün değildir. (Bunu üzüntülerimle ifade ediyorum.)

Üniversite yıllarımızın sonlarında T.C. Karayolları, Devlet Su İşleri gibi kuruluşlar, kendi çalışma koşulları ve imkânlarını, yaptıkları toplantılarla sunmaya çalışırlar; Yeni mühendisleri kendilerine çekmeye çalışırlardı.

Oysa şimdi Mühendis arkadaşlarımız iş başvurularında çeşitli süzgeçlerden geçiriliyor, yerine göre imtihana tabi tutuluyor.

Bütün bu durumlar göstermektedir ki Genç Mühendis adaylarımızın, eğitildikleri kurumların imkânları ne olursa olsun, öncelikle mesleklerini sevmeleri kendilerini en iyi şekilde yetiştirmeye yönelik çalışmalarının gerekliliğine inanmaları şarttır.

Genç Meslektaşlarımızın çalıştıkları iş yerlerinde, işten korkmadan çalışmaları, işe sahip çıkmaları gerekir, unutmamak gerekir ki, onların pek çoğunun amirleri de daha önce genç ve deneyimsiz mühendis idiler.

Yukarıda kısacası belirtmeye çalıştığım düşünce ve duygularımı, Mühendislik Mesleğine 50 yılını vermiş bir ağabeyimiz, bir arkadaşımızın duygu ve düşünceleri olarak hoş karşılayacağımızı ümit eder, Tüm Mühendis Arkadaşlarıma nice başarılı 50 yıllar hizmet vermeleri dileği ile saygılar sunuyorum.

Sanat

Rahmi EMEÇ

“Roman uzun soluklu bir sohbetse, öykü ayaküstü konuşmadır.” Bu veya buna yakın bir tanıımı kim yapmıştı? Şimdi anımsamıyorum. Galiba, roman- öykü karşılaştırmasında bunun önemli bir yeri var. Zira, ben daha çok Sait Faik Abasıyanık'ın öykücülüğü düşünlüğünde “doğru söylenmiş” bulurum bu tanıımı.

Sait Faik'in öyküleri, yaşamının son dönemin de Burgaz Adası'nda birlikte yaşadığı balıkçıların, gündelik ekmeklerinin peşinde koşan “küçük insanların” içinde boy verdiği öykülerdir ki, bu yüzden “insan sıcaklığını” ve “içtenliğini” taşır.

Sait Faik'in edebiyata ilk girişinin şiirle olduğunu hatırlatalım. İlk ürünlerini Meşale dergisinde yayınlamış, 11 Mayıs 1954 tarihinde siroz hastalığından yaşamını yitirmesinden sonra, Varlık dergisinin sahibi Yaşar Nabi Nayır tarafından Temmuz Yaşamı (1954) adıyla kitaplaştırılmıştır.

Sait Faik Abasıyanık, daha çok öyküleriyle bilinir bizim edebiyatımızda. İlk öyküsünün de “İpek Mendil” olduğu ve 15 Nisan 1934 tarihli Varlık dergisinin 19. sayısında yayımlandığı belirtilmektedir. İlk kitabı ise 1936'da yayınlanan *Semaver*'dir. 1939 yılında çıkardığı *Şahmerdan*'daki “Çelme” adlı öyküsüne “Örfi İdare Mahkemesi” dava açmış, 1944 yılında çıkardığı *Medar-ı Maişet* Motoru adlı ilk romanı toplatılmış, Sait Faik bu yargılamalardan beraat ederek çıkmıştır. (1)

1949'da verdiği bir demeçte, 'eskiler' diye adlandırılan yaşlı muharrirleri, hayata, cemiyete 'yukarıdan bakanlar' olarak tanımlayan Sait Faik, öykülerine de yansıyan 'yaşamın içinden' oluşunu şöyle açığa vurmaktadır: *Cemiyeti düzeltmek hususunda iddiamız yok. Biz cemiyette, insanlarımızla birlikte, aynı hayatı yaşamak istiyoruz.*

Sait Faik'in “toplumcu” yaklaşımı, 1940'lı yıllarda yazın alanında ürün veren toplumcu gerçekçilerin yaklaşımından farklıdır. O, eserlerinde, yoksul, alt tabakadan insanla ilgili kimi “gözlemler” yapar; onun hayatı değiştiren bir “eylem içinde” oluşuna- olması gerektiğine ilişkin bir şey vermez. Konuya “duygusal” açıdan yaklaşır daha çok.

Eleştirmen Fethi Naci, onunla ilgili, şunları yazmaktadır: *Sait Faik, üretici güçler, üretim ilişkileri, toplumsal sınıf-*

Sait Faik'i okumak...

lar sınıf savaşımları konularında uzun boylu düşünmüş, bilimsel eserler okumuş bir yazar değildir; gerçekçiliği 'beş duyu gerçekçiliği'dir. (2)

Bir bakıma onunki, genel bir 'insan sevgisi' olarak çıkmaktadır karşımıza.

Bütün yokluk ve yoksulluğa rağmen, o küçük dünyasında bulduğu ile mutlu olabilen insanlardır hepsi. Sait Faik'in titiz gözlemciliğiyle öykülerine taşıdığı kitapçılar, ayakkabı boyacıları, bakkallar, tiyatrocular “isyankâr” değildir.

Ahmet Oktay, onun yazarlığında üç özelliği öne çıkarır:

a)El işçiliğine sevgi, b) Doğa sevgisi, c) Avarelik ve yalnızlık. (3)

Çünkü Sait Faik, hep yoksul insanların, dar gelirli- lilerin, küçük esnaf ve zanaatkarın öykücüsü olmuştur; o insanların ürettiklerini önemsemiştir.

Kentleşmenin olumsuz sonuçlarına *Son Kuşlar*'da değinirken, tabiatı dost görmektedir.

Onda, kente yukarıdan ve genel bir bakış yoktur. O hep kahvehanelerde, meyhanelerde, parklarda, bir bakıma kentin ayrıntısında dolaşan bir gezgin, bir avaredir. Çünkü, öykülerinde kahraman yaptığı insanlar da oralarda yaşamaktadır.

*Sait Faik, beni o “küçük insanların” içine taşıyıp dinlendirir. Onun öyküleri, bugün için, giderek komşuluk ilişkilerinin bile yok olmaya yüz tuttuğu günümüz kent yaşamının soğukluğundan alıp, “insan sıcaklığına” taşır.

Sait Faik ve onun öykücülüğü için kuşkusuz edebiyat eleştirmenlerinin getirdiği pek çok tespit bulunmaktadır.

Ancak, bir anlatıcıdan dinlemek yerine, Sait Faik'i tekrar tekrar okumak, “yalnızlaşan” kent insanını, adeta yalnızlığın içinden kurtaracak, önemli bir okuma eyleminin sıcaklığına alacaktır.